

Sygn. akt II K 451/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR Anna Zajączkowska

Protokolant – Agnieszka Palejko

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nowym Dworze Mazowieckim A. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 r., 29 kwietnia 2016 r., 16 czerwca 2016 r., 13 września 2016 r., 29 listopada 2016 r., 20 grudnia 2016 r.

sprawy

W. P. (1)

syna T. i M. z domu W.

urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że

w okresie od (...)do (...) r. w N., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wyłudzeń odszkodowań, wprowadzając w błąd (...) S.A. co do faktu rzekomych kolizji drogowych z udziałem własnym i M. G. (1) oraz kosztów naprawy ubezpieczonych samochodów wyłudził dwa odszkodowania na szkodę towarzystwa ubezpieczeniowego a w tym:

- w dniu (...) r. w N. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudził nienależne odszkodowanie w kwocie (...) zł w sprawie sygn. (...) (...) dla M. G. (1) w ten sposób, że wprowadził ubezpieczyciela w błąd co do faktu kolizji drogowej z dnia 12 kwietnia 1999 roku z udziałem kierującego samochodem marki T. nr rej (...) P, czym działał na szkodę (...) S.A. Inspektorat w N.;

- w dniu(...) r. w N., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudził nienależne odszkodowanie w kwocie (...) zł w sprawie sygn. (...) (...) dla R. P. z tytułu rzekomo zaistniałej w dniu (...) r. kolizji drogowej z udziałem M. G. (1) w ten sposób, że wprowadził ubezpieczyciela w błąd co do faktu uszkodzeń w kierowanym przez siebie samochodzie R. P. marki B. nr rej. (...), czym działał na szkodę (...) S.A. Inspektorat w N.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

- orzeka –

I. oskarżonego W. P. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oskarżonego skazuje, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 1 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty, zwalniając go w pozostałym zakresie od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejmując te koszty na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 451/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...)r. M. G. (1) zgłosił do (...) S.A. Inspektorat w N., szkodę w pojeździe marki T. (...) o nr rej. (...) i oświadczył, że w dniu 12 kwietnia 1999 r. ok. godz. 19:20 w W., jadąc ul. (...), podczas skrętu w prawo w ul. (...) zajechał mu drogę samochód marki B. (...) o nr rej. (...), należący do R. P., kierowany przez W. P. (1). M. G. (1) w zgłoszeniu szkody podał, iż na skutek uderzenia T. doznała uszkodzeń błotników przednich, pokrywy silnika, reflektorów, kierunkowskazów, atrapy, zderzaka przedniego, nakładek błotnika oraz szyby czołowej. Okoliczności zdarzenia potwierdził oskarżony W. P. (1), który następnie w dniu (...) r. zgłosił do (...) S.A. Inspektorat w N., szkodę w pojeździe marki B. (...) o nr rej. (...), należącym do R. P.. W. P. (2) oświadczył, że w dniu (...) r. ok. godz. (...), jadąc ul. (...), przy wjeździe na skrzyżowanie z ul. (...), zajechał drogę jadącemu z prawej strony pojazdowi marki T. (...) o nr rej. (...), kierowanemu przez M. G. (1). Na skutek zderzenia B. doznało uszkodzeń boku pojazdu, w tym dachu, progu tylnego, błotników, szyb i deski rozdzielczej.

W. D. – inspektor (...), po dokonaniu oględzin pojazdu marki T. zakwalifikował jako wymagające naprawy błotniki przednie prawy i lewy, płyty reflektora lewego i prawego, belkę dolną wzmocnioną, natomiast jako nadające się do wymiany pokrywę silnika, reflektory przednie, lampę pozycyjną, kierunkowskaz lewy, klosz lampy kierunkowskazu prawego, ramę osłaniającą przód, nakładki błotnika, belki, kły, wsporniki, pas przedni oraz szybę czołową.

D. W. – rzeczoznawca ze Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego Oddział w W., w pojeździe marki B. zakwalifikował do wymiany poszycie boku nadwozia prawe, wnękę zewnętrzną koła tylnego, szkielety progu prawego oraz słupka środkowego prawego, drzwi przednie i tylne prawe wraz z wyposażeniem, szybę przednią, uszczelki szyby przedniej oraz drzwi przednich i tylnych prawych, nakładki wewnętrzne progów przednich i tylnych, listwę zewnętrzną błotnika tylnego prawego, podsufitkę, nakładkę i schowek tablicy rozdzielczej, drzwiczki schowka tablicy rozdzielczej, półkę na tunelu podłogi, fotel przedni prawy, pas bezpieczeństwa przedni prawy, nakładkę wewnętrzną słupka środkowego prawego oraz wspornik belki zawieszenia tylnego prawy, natomiast jako wymagające naprawy podłogę, wzmocnienie podłogi poprzeczne oraz płyt podłogi tylny, gniazdo osadnicze belki zawieszenia tylnego prawy, tunel podłogi, szkielet tablicy rozdzielczej, wzmocnienia boczne lewe i prawe, wnękę wewnętrzną koła tylnego prawego, szkielet boku tyłu nadwozia prawy, dach, wzmocnienie dachu boczne prawe, słupek przedni i tylny prawy oraz środkowy lewy, ramę ona przedniego oraz błotnik przedni prawy.

Stwierdzone na pojazdach marki T. i B. uszkodzenia nie powstały w wyniku wzajemnej kolizji tych pojazdów w okolicznościach przedstawionych przez M. G. (1) i W. P. (1).

W wyniku przedłożonych dokumentów przez M. G. (1), (...) w N. przyznał i wypłacił M. G. (1) odszkodowanie w wysokości 23.700,02 zł.

W wyniku przedłożonych dokumentów przez W. P. (1), (...) w N. przyznał i wypłacił R. P. odszkodowanie w wysokości 27.445,66 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego W. P. (1) (k.76-77v, 232-234), zeznań świadków E. K. [k. 4074-4076 v z akt II K 279/06 (odpis k. 496-501, k. 489-489v)], J. Ś. [k.

4444-4448v z akt II K 279/06 (odpis k. 447-456), 436-437], A. B. [k. 4449-4452v i 4466 z akt II K. 279/06 (odpis k. 492-495v), 507-509), 489v-490), A. A. [(...) - (...) z akt I K 279/06 (odpis k. 502-506), 488v-489], T. R. [k. 4502-4503 z akt II K 279/06 (odpis k. 457-460), 437], T. T. (2) (k. 124-127, 490), częściowo zeznań i wyjaśnień M. G. (1) (w charakterze podejrzanego z k. 38-40 i 43-44, w charakterze świadka k. 490-490-a), opinii kryminalistycznej z zakresu badań wypadków drogowych (k. 10-12, 24-26), dokumentacji dot. zgłoszenia szkód (k. 49-62), opinii kryminalistycznej z zakresu badań wypadków drogowych (k. 106-108 – 28 – tom 53, teczka 27/7), zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa (k. 120-123), kopii aktu oskarżenia (k. 243-304), karty karnej (k. 309, 420, 433, 472, 527, 538, 548, 554), pisma z Sądu Rejonowego Warszawa Śródmieście w Warszawie (k. 310), odpisu wyroku z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 667/09 (k. 311-358), pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. (k. 417), odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 22 grudnia 2014 r., II K 667/09 (k. 513-524v), odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 września 2015 r. XKa 851/15 (k. 525), opinii kryminalistycznej z zakresu badań wypadków drogowych z akt sprawy II K 279/06 (k. 6-144), pisma z (...) z akt sprawy II K 279/06 (k. 152-154), akt szkodowych z akt sprawy II K 279/06 (k. 1033-1126).

Oskarżony W. P. (1) przesłuchany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie pamięta ani przebiegu wypadku drogowego ani jego okoliczności. Podał jedynie, że wypadek drogowy miał miejsce. W. P. (1) wskazał, że nie pamięta, czy na miejscu zdarzenia była policja i kto składał wniosek o odszkodowanie. Po ogłoszeniu postanowienia o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów W. P. (1) odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Oskarżony W. P. (1) w toku postępowania sądowego nie składał wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie wina oskarżonego W. P. (1) i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego W. P. (1) w takim zakresie w jakim odzwierciedlają one ustalony w sprawie stan faktyczny oraz korespondują z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków, akt szkodowych, opinii biegłych. W pozostałej części stanowią realizację przyjętej linii obrony.

W świetle opinii biegłych (k. 6-149 akt II K 279/06) Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że kolizja zgłoszona przez niego w dniu 15 kwietnia 1999 r. w (...) S.A. Inspektorat w N., miała miejsce. Biegli badając uszkodzenia pojazdu, którym kierować miał oskarżony, wskazali, że na pociętych blachach drzwi tego pojazdu nie widać nawet fragmentarycznego odcisku rury osłony przodu pojazdu T.. Nie ma ich również w dolnej środkowej części boku samochodu B., gdzie zdaniem biegłych powinien oddziaływać środkowy dolny fragment ramy składający się z sześciu pionowych rur, ukształtowanych w formie łuków zwróconych wypukłością do przodu i przez to bardzo sztywnych. Na łączącej je poziomej rurze nie ma również wgłębienia od słupka środkowego samochodu B., w który ta rura powinna uderzyć. W wyniku uderzenia w bok samochodu B. nie mogło też nastąpić lokalne zgniecenie pionowej rury ramy przy lewej krawędzi przedniej tablicy rejestracyjnej. Biegli podnieśli, że lokalizacja uszkodzeń samochodu B. (...) nr rej. (...) nie odpowiada lokalizacji elementów przodu samochodu T. (...).

Opinia ta jest jasna, rzeczowa, wydana została przez uprawnione osoby, dysponujące niezbędną wiedzą specjalistyczną. Biegli przedstawili w sposób kategoryczny, logiczny swoje stanowisko, wnioski. Co prawda opinia biegłych była kwestionowana przez obrońcę oskarżonego W. P. (1), jednak w ocenie Sądu obrońca nie wykazał, iż sporządzona opinia pisemna biegłych obarczona jest brakami o jakich mowa w art. 201 k.p.k. Odnosząc się do zarzutów obrońcy podnieść trzeba, że biegli na podstawie zebranego materiału dowodowego nie mieli ustalić przebiegu kolizji z dnia 12 kwietnia 1999 r., wyjaśnić czy uszkodzenia prezentowane przez zgłaszających mogły w ogóle powstać w danym pojeździe na skutek zetknięcia z innym uczestnikiem ruchu drogowego lub przeszkodą, lecz mieli za zadanie wskazać czy uszkodzenia opisane i zgłoszone przez oskarżonego i M. G. do (...) w N. mogły powstać w wyniku kolizji, której przebieg podali obaj mężczyźni w zawiadomieniach o szkodzie w pojeździe. Biegli po zapoznaniu się z aktami szkodowymi, z uszkodzeniami widocznymi na fotografiach znajdujących się w aktach szkodowych, wskazali z jakich

przyczyn uszkodzenia obu pojazdów nie mogły powstać w okolicznościach podanych przez obu mężczyzn. W tym zakresie obrońca nie wskazał dlaczego wnioski biegłych są nieprawidłowe, niejasne, niepełne.

Z tych samych przyczyn z powodu których Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że zgłoszone przez oskarżonego i M. G. uszkodzenia w obu pojazdach powstały w wyniku kolizji w dniu 12 kwietnia 1999 r. ok. godz. 19:20 w W., Sąd odmówił dania wiary zeznaniom świadka M. G. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków: J. Ś., T. R., T. T. (2), E. K., A. B., A. A.. Świadcowi ci będąc pracownikami towarzystw ubezpieczeniowych w swoich zeznaniach wskazali jaka jest procedura odszkodowawcza powypadkowa i na wypadek kradzieży samochodów. Świadcowi zajmujący się likwidacją szkód nie zawsze personalnie kojarzyli osoby, które składały wnioski o odszkodowania i których sprawy prowadzili. Świadek J. Ś. – inspektor (...) w N. zeznał, iż kojarzy M. G. (1), bo był on właścicielem warsztatu w Ł., likwidował szkody zgłaszane przez M. G. (1), dokonywał oględzin pojazdów w warsztatach oraz w Inspektoracie (...). Niektóre zgłoszone przez M. G. (1) szkody budziły jego wątpliwości z uwagi na powtarzające się maki pojazdów i ten fakt zgłosił kierownikowi. Świadek A. B. – likwidator szkód komunikacyjnych w Inspektoracie (...) zeznał, iż zna osobiście M. G. (1) z racji wykonywanych czynności służbowych. M. G. (1) był klientem (...) i likwidował zgłoszone przez niego szkody. Likwidował osobiście szkodę w samochodzie T. (...), natomiast w samochodzie B. (...) likwidował J. Ś.. Szkada została wypłacona z ubezpieczenia OC samochodu CAL (...) w oparciu o raport policyjny i uprzednim przedłożonych rachunków i protokołu oględzin sporządzony przez Inspektorat. Sąd dał wiarę tym świadkom, albowiem były one logiczne i spójne, znajdowały także oparcie w pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w aktach sprawy dokumentom w postaci akt szkodowych towarzystw ubezpieczeniowych, które stanowiły dowód na to, że były składane oświadczenia i podejmowane czynności opisane w tych dokumentach.

Autentyczność oraz wartość dowodowa pozostałych dokumentów nie budzi również wątpliwości Sądu, gdyż zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przepisanej prawem formie.

Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynów oskarżonego:

W. P. (1) oskarżony został o popełnienie czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Artykuł 286 k.k. określa odpowiedzialność za oszustwo, którym według tego przepisu jest motywowane celem korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że oskarżony W. P. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wyłudzeń odszkodowań, wprowadzając w błąd (...) S.A co do faktu rzekomych kolizji drogowych z udziałem własnym i M. G. (1) oraz kosztów naprawy ubezpieczonych samochodów wyłudził dwa odszkodowania na szkodę tego towarzystwa ubezpieczeniowego dla M. G. (1) i dla R. P.. Towarzystwo ubezpieczeniowe po złożeniu zawiadomień o wypadku drogowego przez oskarżonego W. P. (1) i M. G. (1), w którym kierowane przez nich pojazdy doznały określonych uszkodzeń wypłaciło odszkodowania. W świetle ustaleń biegłych nie ulega także wątpliwości, iż szkody zgłoszone przez oskarżonego i M. G. (1) towarzystwu ubezpieczeniowemu nie mogły powstać w trakcie kolizji opisanej w zawiadomieniach.

Zgłoszenie przez oskarżonego szkody w pojeździe, która nie powstała na skutek kolizji opisanych przez niego i M. G. (1) w zgłoszeniu szkody, stanowiło wprowadzenie w błąd pracowników towarzystwa ubezpieczeniowego, którzy następnie podjęli decyzję co do wypłaty M. G. (1) i R. P. odszkodowań. Zgłoszenie uszkodzeń, które na skutek takiej kolizji nie powstały (a co wynika z opinii biegłych) było wprowadzeniem ubezpieczyciela w błąd, gdyż

odszkodowanie zostało wówczas wypłacone za uszkodzenia powstałe w innych okolicznościach, nieuzasadniających przyznanie odszkodowania. Gdyby było inaczej mężczyźni w zgłoszeniach podaliby faktyczne okoliczności w jakich powstały uszkodzenia w obu pojazdach. Swoim zachowaniem oskarżony doprowadził towarzystwo ubezpieczeniowe do niekorzystnego rozporządzenia swym mieniem.

Przestępstwo z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione jedynie w zamiarze bezpośrednim tzn. sprawca musi chcieć jego popełnienia. Jest to także tzw. przestępstwo kierunkowe, co oznacza, że zachowanie sprawcy musi być ukierunkowane na osiągnięcie konkretnego celu, jakim w przypadku omawianego przestępstwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działania musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa.

Stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie znamiona te zostały zachowaniem oskarżonego wyczerpane. Oskarżony zgłosił szkodę w pojeździe będąc świadomym, że nie powstały one w okolicznościach opisanych przez niego w zgłoszeniach szkody. Oznacza to, że zgłoszenie to były składane w celu uzyskania od towarzystw ubezpieczeniowych odszkodowania poprzez wprowadzenie tego towarzystwa w błąd.

Art. 12 kk stanowi, że dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały przesłanki art. 12 k.k. Nie ulega wątpliwości, że działania oskarżonego zostały podjęte w krótkich odstępach czasu, w następujących po sobie dniach, co świadczy, że oskarżony działał w z góry powziętym zamiarze doprowadzenia towarzystwa ubezpieczeniowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Oskarżony W. P. (1) oraz M. G. (1) złożyli oświadczenia zgłaszające szkody w pojazdach niepowstałe w opisanej przez nich kolizjach drogowej, w których potwierdzali przebieg i okoliczności kolizji, mających uzasadnić wypłatę odszkodowania. Oskarżony swoim zachowaniem wydatnie pomógł M. G. (1) w doprowadzeniu towarzystwa ubezpieczeniowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, gdyż składane przez nich oświadczenia uwiarygodniły twierdzenia oskarżonych zawarte w zawiadomieniach i miały wpływ na wypłatę przez towarzystwa ubezpieczeniowe odszkodowań.

Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Czyn określony w art. 286 § 1 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w treści art. 53 kk, mając w szczególności na uwadze motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, stopień społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dostosowanie dolegliwości kary do stopnia winy, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dyrektywy te dzieli się na okoliczności obciążające i okoliczności łagodzące.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu. Oskarżony jest osobą dorosłą i w pełni poczytalną. Nie zachodzą wobec oskarżonego określone w kodeksie karnym okoliczności wyłączające winę. Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu, na niekorzyść oskarżonego świadczył rodzaj i charakter naruszonego dobra (ochrona mienia), rozmiar wyrządzonej szkody, postać zamiaru (zamiar bezpośredni).

Na korzyść oskarżonego świadczy dotychczasowa niekaralność.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę w wysokości 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania łącznej kary pozbawienia wolności. Jest osobą niekaraną. Należy podnieść, iż oskarżony W. P. (1) popełnił zarzucony mu czyn w dniach 14-15 kwietnia 1999 r. gdzie zgodnie z obowiązującymi przepisami w czasie popełnienia przez oskarżonego czynu zawartymi w art. 69 § 1 kk Sąd mógł warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, bez konieczności orzekania dodatkowych obowiązków lub środków karnych. Dlatego zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k., należało w sprawie zastosować ustawę obowiązującą uprzednio, z uwagi na to, że jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu orzeczonej kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz zabezpiecza względy prewencji indywidualnej i generalnej w zakresie jej indywidualnego i społecznego oddziaływania. Kara ta w ocenie sądu pozwoli wpłynąć na oskarżonego i zmienić jego zachowanie i może skłonić go do refleksji nad nagannością swojego postępowania i jego nieopłacalnością. W okresie próby oskarżony będzie mógł wykazać, czy była to decyzja słuszna.

Sąd uznał, że brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości. Sąd oskarżonego obciążył jedynie opłatą sądową, zwalniając w pozostałym zakresie od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.